

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο

— μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίνῃ
— κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνῃ.
— διότι τοὺς ἀνέχομαι,
— καὶ ὅσῳ Ἐξωτερικόν,
— τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
— φράγκαδῶδεκα καὶ μόνο,

γιά τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅσῳ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτὲ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μὴ δακάρῃ.

Τρεῖς τοῦ μηνὸς Γεννάρη, τῶν ἐκλογῶν ἡμέρα
καὶ κίνησις μεγάλη ἕως ὅσῳ Ἰστροπέρα.

Πενήντα ποῦντος κι' ἑκατό
κι' εἰς ὅλους τᾶσπρὸ μου πετῶ.

Τῶν ἐκλογῶν ἡμέρα,
πασῶν σπουδαιότερα.

Τῆς ἐκλογῆς ἡμέρα μεγάλη ξημερώνει,
μὰ δὲν μᾶς ἠλεκτρίζει μὰ δὲν μᾶς συγκινεῖ,
ἀλλ' οὔτε ὅπως πρῶτα τὸ στῆθος μας φτερόνει
τῶν τραγικῶν ρητόρων ἢ πένθιμος φωνή.
Οὐδὲ τοῦ Γενναδίου τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα,
οὐδὲ κανέναν ἄλλον ὠχρὸς ὥς κρύνει πτώμα.

Ἄς ἐξυμνῇ ὁ κόσμος τοὺς ρήτορας ἐκείνους,
ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα σ' αὐτὸ τὸ πατριῶντι
ἀπὸ ὑποψηφίων ὀλολυγμούς καὶ θρήνους
νὰ ἔχω ἐμπροστά μου τὸν τρελλο-Κωνσταντῆ
καὶ νὰ μοῦ ρητορεύῃ περὶ ἐργολαβίας,
περὶ Μαυροβουνίου, Εὐρώπης καὶ Σερβίας.

Τῆς ἐκλογῆς ἡμέρα θὰ γλυκοξημερώσῃ,
ὅσῳ πόδι σηκωθῇτε, γενναῖοι ἐκλογεῖς
κι' εἰς ποταμούς αἱμάτων ἄς κυλισθοῦν καμπόσοι
γιὰ τοὺς ὑποψηφίους τῆς δοξασμένης γῆς.
Ἡ κάμαις ἄς ἀστράφτουν καὶ ἄς βροντοῦν κουμπούραις
κι' ἄς σπάσουνε παγίδια, πλευρά, ρουθούνια, μούραις.

Ὁ κόσμος ἄς ψηφίσῃ ἐκεῖνον ὅπου θέλει,
ἐμεῖς γιὰ ὅ,τι γίνῃ δὲν δίνομε πεντάρα,
ποῖος θάβγῃ, ποῖος δὲν θάβγῃ καθόλου δὲν μᾶς μέλει
καὶ οὔτε γιὰ κανένα δὲν ἔχομε λαχτάρα.
Ἄς βγῇ καὶ ὁ Τρικούπης, ἄς βγῇ κι' ὁ Δεληγιάννης,
ἄς βγῇ καὶ ὁ Λεβίδης καὶ κάθε μπεχλιβάνης.

Καὶ ἂν ὁ Δεληγιάννης θριάμβους καταγάγῃ
καὶ νικητὴς ἐξέλθῃ μετὰ τῆς συντροφίας,
ἢ ἂν τὸ Ὑπουργεῖον ἐκεῖνον καταφάγῃ
μὲ δόλους, μὲ πλεκτάνας καὶ μηχανορραφίας,
ἐγὼ καὶ γιὰ τὸν ἕνα καθὼς καὶ γιὰ τὸν ἄλλο
διθύραμβον κανένα καὶ ὕμνον δὲν θὰ ψάλλω.

Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, πολιτικὴ ἀρχαία,
πολιτικὴ ποὺ κάνει μοναχὰ γιὰ τὴν χρεαία,
μὲ ψευτοπολεμάρχους καὶ μὲ ψευτοσωτῆρας,
μὲ τόσους ἐγκαθέτους καὶ μυστικούς κλητῆρας,
πολιτικὴ πολέμου συνάμα καὶ εἰρήνης,
πολιτικὴ ἀξία τῆς βρωμορροφηροσύνης.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Λοιπόν και σύ, βρε μασκαρά και σύ μαζέτα πρώτης, επήρες το παράσημο και μουγίνες ιππότης;
Φ.—Κλάψε, καυμένη Περικλή, τον ακριβό σου φίλο και πάρε το μπάστούνι σου και σπάσε τον στο ξύλο.
Π.—Και δεν μου λέτε το γιατί, αγαπητέ ιππότη;
Φ.—Δεν έχουν πια υπόληψη σ' έμένα όπως πρώτα, ή φάτσα μου εντύπωσε θαρρώ πως δεν τους κάνει, με θεωρούν για πρόστιχο του δρόμου μπεγλιβάνη, με θεωρούν ως σκύβαλον, περίτριμμα χυδαίων και όχι Φασουλήν σωστόν και άνθρωπον σπουδαϊόν.
Π.—'Αλλά γιατί δεν έχουν πια υπόληψη σ' έμένα;
Φ.—Διότι μ' άργυρούν σταυρόν εντόλισαν κι' έμένα. Ένώσω, Περικλή, σταυρόν δεν είχα εις το στήθος, ένόσω ήμουν άφανής ανάμεσα στο πλήθος, ένόμιζα ένός παρ' υπόληψη πως είχα, μα τώρα πάει, αδελφέ, μου έκοψαν τον βήχα. Τώρα κι' εγώ έπίσημος θα γίνω σαν τους άλλους, θα τρέχω με τον άργυρούν στο Παλατιού τους μπά-
[λους, θεριμά συγκαρητήρια καθέννας θα μου στέλλη, θα είμαι άνθρωπος κι' εγώ που λέγουν των έν τέλει, θα είμαι σεβαλιέ κι' εγώ καθώς ο Δόν-Κιχώτος, θα βρισκωμαι στας τελετάς από τους πρώτους πρώτος, θα τόχης για πολλή τιμή παρέα να σου κάνω και θα με πών με μουσική σαν μουλθη να πεθάνω. Τόπον λοιπόν στον σεβαλιέ, βαρδάτε παρατέρα, μακράν και συ ο Περικλή, μακράν ή κάθε λέρα, μακράν έσεις οι πρόστιχοι και άφανείς του κόσμου, το γόνυ δλοι κλίνετε μ' ευλάβειαν έμπρός μου. Μακράν ο κάθε μασκαράς, μακράν ο κάθε χοίρος, που τον πολύτιμον σταυρόν δεν φέρι το Σωτήρος, που δεν κατώρθωσε ποτέ να βάλη μια κονκάρδα... βάρδα σου λέω, Περικλή, από μ'προστά μου, βάρδα. Δεν θέλω πλέον στο εξής με σε να συζητήσω και ούτε καταδέχομαι μαζί σου να μιλήσω, σε θεωρώ μηδενικόν έμπρός στον εαυτό μου, περίτριμμα της άγοράς, περίτριμμα του δρόμου, σε φτύνω, σε περιφρονώ και σου γυρνά τα νώτα.
Π.—Θα σου αλλάξω το σταυρό, αγαπητέ ιππότη.
Φ.—Δεν έχεις πια δικαίωμα το ξύλο σου να πέρνης και όταν σου ληθ ήρεξ η ράχη μου να δένης. Δεν είμαι πλέον, Περικλή, ο Φασουλής ο πρώτος, όπου ποτέ δεν έρχεται εις την πασέτα σ ό τ ο ς, ο άνθρωπος ο τίμιος, ο άφανής δημότης, εκείνος ο φλεγματικός εις όλα πατριώτης, ο λέγων τον ευθύτατον της αληθείας λόγον και δυνατόν μαγλάρωμα εκ της χειρός σου τρώγων. Και από τώρα, Περικλή, με τον καινούριο χρόνο

- εγώ δυνάμει του σταυρού θα σε ξυλοφορτώνω, συ έσει ο δερόμενος κι' ο Φασουλής ο δέρων και είξευρέ το, Περικλή, αυτό εκ των προτέρων. Δυνάμει τούτου του σταυρού ή θέσις μας αλλάζει κι' εγώ να είμαι κύριος της ράχης σου ταιριάζει, συ δε να είσαι πάντοτε μηδαμινός χαλντούπης.
Π.—Θα σου αλλάξω το σταυρό, που σου δώσ' ο Τρικούπης. Μα δεν μου λές, βρε Φασουλή, γιατί και συ αλήθεια τον του Σωτήρος άργυρούν εκρέμασες στα στήθεις; Μη εκδουλεύσεις έκαμες σπουδαίας εις το κράτος στο παρελθόν ή στο παρόν, προ χρόνων ή εσχάτως;
Φ.—Τι να σου πώ, βρε Περικλή κι' εγώ το εξετάζω και δια τούτο διαρκώς την κεφαλήν μου σπάζω, μα δεν ευρίσκω, φίλε μου, εκδούλευσιν καμμίαν... δεν μ' έκαμαν ουδέποτε δημόσιον Ταμίαν, γής εθνικής δεν έκλεψα ουτ' ένα στρέμμα μόνον, άλλ' ουτ' έπλαστογράφησα καθ' άπαντα τον χρόνον, ποτέ δεν διενήργησα κι' εγώ διαδηλώσεις, δεν ερητόρευσα ποτέ δια ραγδαίας γλώσσης, ουτε κανένα σκότωσα, ουτ' έκλεψα καμμιά. Έβραίισα ή Τούρκισσα, Φραντζέζα ή Ρωμηά, της δε περιφερείας μου δεν έδειξα το πλάτος, άλλ' ουτε άλλην έκαμα εκδούλευσιν στο κράτος, από εκείνας που σταυρούς άρξίζουν και ταινίας και θέσιν δίδουν έντιμον έντός της κοινώνίας. Κι' αν μ' έρωτήσης διατί σ' αὐτάς τας περιστάσεις ιππότης έγινα κι' εγώ ξεροκαμπίας πάσης, πιστεύω πως θα έγινα επί τω λόγω μόνον πως εκδουλεύσεις σοβαράς προσέφερα προ χρόνων στο τμήμα της Στατιστικής μαζί με τον Καζάκη, εφ' ο και ο Μαυρομαράς μ' άνέκρινε για χάρι.
Π.—Αυτό θα είναι, Φασουλή και δεν το άμφιβάλλω.
Φ.—Αυτό θα είναι, Περικλή, σαν νιούτ και δίχως άλλο.
Π.—Και τώρα που το αίτιον του παρασήμου ξερω από καρδιάς, Φασουλή, ένθέρμως σε συγχάω, και εις τας δύο παρείας φιλών σε διαπύρω, προσαγορεύω σε κι' εγώ ιππότην του Σωτήρος.
Φ.—Ευχαριστώ... τι κάνετε;... πολύ καλά... έπίσης... με καθυποχερόντε με τας περιποιήσεις.
Π.—Και ποίον θα ψηφίσετε, αγαπητέ ιππότη;
Φ.—Τόν κύριον Κουκούλεξα και τόν Πετράκη πρώτα. Κι' αν ο Ρωμηός καμμιά φορά για τόν Πετράκη
[γράφω πως τα μαλλιά του τάχατε και τα μουστάκια βάψι, άλλ' όμως είναι άνθρωπος καλός και μου άρέσει και πρέπει μέσα στη βουλή να έχη μία θέση. 'Αλλά και τόν Κουκούλεξα προστάζω να ψηφίσης και τούτος είναι άνθρωπος αγαπητός έπίσης. Τους άλλους πλέον, Περικλή, τους ξερείς και τους ξε-
[ρω...
Π.—Για το Σωτήρος τον σταυρόν και πάλιν σάς συγχάω.
Φ.—'Αλλά ποσώς μη λησιμονής τόν Στέφανο τόν ξένο, διότι προ πάντος εγώ εις τούτον έπιμένω. Έν τούτοις έν δνόματι σε προσκαλώ του νόμου να ρίξης άσπρο με τα δαδ' ύπερ του Οικονόμου. Τόν 'Οριγώνη έπειτα και τόν Λουκά τόν Μπέλλο και πρώτο και καλλίτερο τόν μάμμο Βενιζέλο.
Π.—Και τώρα που μου κρέμασες παράσημο, κενέφη, δεν ξερω πως μου έρχεται, μα το σταυρό, το κέφι και Ταξιάρχην ένταυτ' να σε χειροτονήσω. 'Ορσε λοιπόν, βρε σεβαλιέ και τρέχω να ψηφίσω.

Ζήτω, ζήτω του Τρικούπη, ζήτω και του Δεληγιάννη, ουτε ζέστη ουτε κρύο ο καθείς των δεν μου κάνει.

Έπίσκεψις του Φασουλής,
ένδιαφέροντα πολύ.

Έν μέσω της εκλογικής του έθνους καταγίδος εις τών υποψηφίων μας τάρχοντικά πηγαίνω δια να μάθω τι φρονεί καθείς περι πατρίδος κι' αν πρέπει κατι απ' αυτούς κι' εγώ να περιμένω. Πέρω τα σπήττα παγανιά και πρώτα πρώτα μ'πήκα στο γέρον του Καλλιφρονά, όπου τον λέν αν τ ι κ α.

Με χαιρετά, τόν χαιρετώ και του φιλώ το χέρι, περι του περισσεύματος τόν εωτώ καμπόσα, άλλα δεν καταδέχθηκε δια λόγια να προσφέρη, σαν να μην είχε άκοή, σαν να μην είχε γλώσσα. Τόν έρωτώ περι αυτού κι' εκ τρίτου κι' εκ δευτέρου, πλην πάλιν - φευ! - δεν έλαβον άπάντησιν του γέρον.

Φεύγω λοιπόν και απ' εκεί πηγαίνω εις τόν Μπέλλο, μα έμαθα πως έφυγε δια τόν Μαραθώνα κι' επήγα γοήγορα να βρω τόν μάμμο Βενιζέλο, άλλα κι' εκείνος έτυχε να είναι σε λεχώνα. Προσμένω δύο τέταρτα και κατι παραπάνω, μα ή λεχώνα δεν γεννά και τόν καιρό μόν χάνω.

Εις του Πετράκη τόν λοιπόν και όπου φύγη φύγη... κτυπά την πόρτα, τίποτα... κανένας δεν μ' άνοίγει... μα τέλος κάποιος έρχεται και μ' άπαντά έντόνος πως ο άφέντης βάφεται και θέλει νάναί μόνος. Φεύγω λοιπόν και απ' εκεί και πάω εις του Σίμου, άλλ' ή φωνή μου ήν φωνή έν μέσω της έρήμου.

Τραβά στο Νέγρη, άλλ' αυτός ως άνθρωπος παραδών έσκεπτετο μοναχός του περι τών εκβολών, περι κερδών και ζημιών, περι σιδηροδρόμων, περι μεταλλών, σκυριών και άλλων περιούριων. Του κάκον τόν παρακαλώ ν' άνοίξη το κέμερι και του άπλόγω το ζεοβί και το δεξι μου χέρι.

Ούτε λατ' δεν μπόρεσα τραμπούκα να τ' πάρω, μονάχα ένα έτοιμο μου έδωσε τσιγάρο. Μα να μην είμαι Φασουλής και φτύστε με στη μούρη και λέστε μ' ότι θέλετε, μουλάρι και γαϊδούρι, αν δ' ή κι' αυτός στην κάλη του το άσπρο το δικό μου κι' αν πάω εις το Λαύριον δια σιδηροδρόμου.

Φεύγω λοιπόν βιαστικός κι' από τοῦ Νέγρη πάλι
καὶ πίνων τὸ τσιγάρο μου πηγαίνω εἰς τοῦ Ράλλη,
ἀλλὰ μ' ἐπληροφόρησαν πῶς πῆγε νὰ γλεντίσῃ
μὲ μερικοὺς ἀντάμηδες εἰς τοῦ Ψυρρῆ τῇ βρύσῃ.
Τραβῶ καὶ 'στοῦ Ζυγομαλά χωρὶς νὰ βγάλω μόκο,
μοῦ λένε μόλις ἔφυγε παρέα μὲ τὸν Ρόκο.

Πηγαίνω 'στὸν Γεννάδιον μὲ πτερωμένον βῆμα,
πλὴν στοῦ πατρός του καὶ αὐτὸς εὗρίσκετο τὸ κτῆμα,
καὶ μόνος ὀλομόναχος καὶ πλήρης μυστηρίου,
μὲ κάτωχρον δὲ πρόσωπον ὥς εἶδος σουδαρίου,
πρὸς τοῦ πατρός του τὴν σκιὰν περίτρομος ὠμίλει,
ἐνῶ πλησίον καὶ μακρὰν ἐγαύγιζαν οἱ σκύλοι.

Τραβῶ λοιπὸν μονάχος μου εἰς τὸ Νεκροταφεῖον
νὰ 'βρῶ τὸν σωφρονέστερον ἐκ τῶν ὑποψηφίων
κι' ἐπῆγαινα σιγὰ σιγὰ χωρὶς ἀνησυχίαν,
μὰ μόλις ἔφθασα κοντὰ εἰς τὴν δενδροστοιχίαν,
εὐθὺς μὲ ἀνεχαίτισε ἀλλόκοτός τις τρόμος,
τοῦ Γενναδίου ἡ σκιά καὶ ὁ πολὺς ὁ δρόμος.

Καὶ ὅλος κατακίτρινος τραβῶ 'στοῦ 'Οριγώνη,
ὅπου μὲ τῆς φωνάrais του τῆς γειτονιῆς σηκόνει
καὶ μόλις μ' ἄλλους ἐκλογεῖς μὲ βλέπει μὲς 'στὴ σάλα,
εὐθὺς φιλοφρονήματα μοῦ ἄρχισε μεγάλα
καὶ τρέχει κατεπάνω μου νὰ μὲ καταφιλήσῃ
κι' οἰκόπεδα ὑπόσχεται πολλὰ νὰ μοῦ χαρίσῃ.

Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐτραβήξα κατὰ τοῦ Μακρυγιάννη,
ἀλλ' ὅμως μόλις ἔφθασα εἰς τοῦ Διὸς τοὺς Στύλους,
ἐμπρός μου ὁ Γεννάδιος ὡς φάντασμα ἐφάνη,
μονάχος, καταμόναχος, χωρὶς ἐχθροὺς ἢ φίλους.
'Απὸ τὸ Κοιμητήριον ἐπέστρεφε ρεμβώδης,
μὲ βαρυγδούπους κερανοὺς καὶ ἀπειλὰς φρικώδεις.

Μιὰ μυρωδιὰ μ' ἐκτύπησε 'στὴ μύτη σὰν λιβάνι
καὶ ἀπὸ τὴν τρομάρα μου μ' ἐπῆγε ριπιτίδι
κι' ἀντὶ νὰ πάω ἀπ' ἐκεῖ κατὰ τοῦ Μακρυγιάννη,
κατὰ τὴν Πλάκα ἔστριψα κι' ἐπῆγα 'στοῦ Λεβίδη.
'Αλλ' ὅμως ἀπουσίαζε ὁ προσφιλὴς μου Νίκος
καὶ μόνος ὑπεδέχετο ὁ κύριος Στεφῆκος.

Καὶ μόλις μὲ διέκρινε ἀνάμεσα 'στ' ἀσκέρι,
ἀμέσως ἦλθε γελαστός καὶ μ' ἄρπαξε τὸ χέρι
καὶ ἄρχισε κουνήματα καὶ τόσα κοπλιμέντα
καὶ γιὰ τὴν περιφέρειαν ἔστρώσαμε κουβέντα,
Καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα ἐπῆραμε φωτιὰ
ἐκεῖνος μὲν γιὰ τὴ στενή κι' ἐγὼ γιὰ τὴν πλατειά.

'Αφοῦ δ' ἐκάμαμε γι' αὐτὸ μεγάλας συζητήσεις,
ἔως 'στὴν πόρτα μ' ἔβγαλε ὁ κύριος Στεφῆκος,
ἐγὼ δὲ ἀνεχώρησα μὲ τόσα ὑποκλίσεις
καὶ τῆς περιφέρειας μου καταμετρῶν τὸ μήκος.
Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐτραβήξα γιὰ τὸν Λαπουσιάδη,
γιὰ νὰ μὴ χάσω ἄδικα ἐκεῖνο μου τὸ βράδυ.

'Ρωτῶ ἐδῶ, 'ρωτῶ ἐκεῖ γι' αὐτὸ τὸ παλληκάρι,
εἰς τοῦ Ψυρρῆ, 'στὸ Ροδακίό καὶ κάτω 'στὸ παζάρι,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔτυχε ἀπ' ὅλο τὸ ἀσκέρι
αὐτοῦ τοῦ νέου βουλευτοῦ τᾶρχοντικὸ νὰ ξέρῃ.
Τότε κι' ἐγὼ τὸ λ ι γ ε ρ ὀ ν καὶ κ ο π τ ε ρ ὀ ν σφυρίζω
καὶ καταρῶμενος τὸ πᾶν 'στὸ σπῆτι μου γυρίζω.

'Εδῶ κι' ἐκεῖ ἐγύρισα, σὲ τόσα σπήτια 'μπήκα,
ἀλλ' ὅμως ὑποψήφιον κανένα δὲν εὗρήκα.
'Εν τούτοις εἶμαι βεβαίος πῶς θὰ φροντίσουν ὅλοι
εἴτε ἄργα ἢ 'γορήγορα νὰ πάρωμε τὴν Πόλι.
Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ 'ξαπλόνομαι καὶ τὸ μουστάκι στρίψω
μὲ τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ δώσω σ' ὅλους ψήφο.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἡμερολόγιον τοῦ 'Ασωπίου,
τοῦ πολυφράδμονος ἡμῶν λογίου.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον μεστὸν φιλοκαλίας
καὶ ἄλατος καὶ χάριτος καὶ τόσης ποικιλίας,
ποῦ ὅποιος φίλος τοῦ καλοῦ ἢ ὅποια τάγοράση
δὲν εἴμπορεῖ καλλίτερα τὴν ὥρα νὰ περάσῃ.
Σὰς βεβαιώνομεν κι' ἡμεῖς ἐν πάσῃ συνειδήσει
πῶς γιὰ τὰ φράγκα του κανεὶς δὲν θὰ μετανοήσῃ.

Ὁ Ἰ σ τ ρ ο ς περιοδικὸν ἐκ τῶν ὠραιότερων
ἐν Γαλαζίφ πρὸ καιροῦ ὀλίγου ἐκδοθεῖς...
εἰς ὅλους σας τὸν συνιστῶ θερμῶς ἐκ τῶν προτέρων
καὶ εἰς τὸν Ἰ σ τ ρ ο ν συνδρομὴν ἂς δώσῃ ὁ καθείς.

Κἄτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρ ω μ ῆ ο Ὑ μας τὸ κεμερί.

Καὶ τώρα ποῦ ἐμπήκαμε εἰς τὸν καινούριον χρόνον
τοὺς φίλους ἀνταποκριτὰς παρακαλῶ μὲ πόνο
τοὺς παλαιούς λογαριασμοὺς διὰ παντὸς νὰ κλείσωμεν
καὶ νέας πάλιν πληρωμὰς δρογγόρα ν' ἀρχίσωμεν.
Εἶναι καιρὸς νὰ ξεσχισθοῦν τὰ πρῶτα μας κατάστιχα
καὶ πῆγτε δι' ἐξόδων μου, ἂν θέλετε, μιὰ μᾶστιχα.

Εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον
Ἡμεροδείκτας νέους ἱστορικοὺς θὰ 'βρῆτε,
καθὼς καὶ ἄλλο ἓνα πολὺτιμον βιβλίον,
Υ γ γ ι ν ῆ ς Σ τ ο ι χ ε ῖ α καὶ μὴν ἀργοπορήτε.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν «Εὐ Φρονοῦντων» νύκτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαιδοῦρια.